

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep

0030 OSLO

FINANSDEPARTEMENTET	
12. NOV 2003	
Saksnr.	01 15235-43
Arkivnr.	

Saksbehandler: Kvam

Dir.linje: 22 93 99 27

Vår ref.:
2002/248Arkivnr.:
379Deres ref.:
01/5235 FM AaNDato:
10.11.2003**HØRING - UTKAST TIL LOV OM GJENNOMFØRING AV FORORDNING
2560/2001 OM GRENSEKRYSENDE BETALINGER I EURO**

Kredittilsynet viser til Finansdepartementets høringsbrev 29. september 2003, vedlagt høringsnotat og utkast til gjennomføringslov. Frist for høringsinstansenes merknader er satt til 10. november 2003.

1. Innledning

Reguleringen av grensekryssende betalinger i euro er en forordning og skal implementeres i norsk rett som den er. Det er således ikke grunnlag for å avgi merknader til selve innholdet i forordningen. Departementet ber imidlertid om at høringsinstansene vurderer spesielt om reguleringen også skal omfatte norske kroner, slik forordningen åpner for. Videre åpnes det for visse valg når det gjelder reguleringen av grensekryssende bruk av sjekker, og norske myndigheter må ta stilling til hvor reguleringen skal hjemles i norsk lov.

2. Gjennomføringsform i norsk rett

Kredittilsynet er enig med departementet i at bestemmelsen i norsk lov eller forskrift mest hensiktsmessig kun henviser til teksten i forordningen. Det er i hovedsak institusjonene som forestår betalingsformidlingen som må og skal sette seg inn i innholdet i forordningen. Forordningen krever at disse institusjonene står for informasjonen til kundene. Informasjonen skal gis skriftlig og Kredittilsynet vil tro at dette mest hensiktsmessig skjer ved standardiserte skriv som leveres kundene. Det samme gjelder når informasjonen skal gis elektronisk.

Hva gjelder hvor forordningen skal hjemles i norsk rett, er tilsynet enig med departementet i at finansavtaleloven er mest relevant. Tilsynet antar imidlertid at lovens § 9 nr. 3 vil kunne dekke forordningens innhold, slik at inkorporasjonen kan gjøres ved forskrift. Bestemmelsen gir Kongen hjemmel til å fastsette i forskrift særlige regler om betalingsoppdrag til og fra utlandet. Bestemmelsen står i lovens kapittel 2 om innskudd og betalingsoppdrag og under kapitlets innledende bestemmelser. Departementet fremholder at forskrifthjemmelen neppe dekker forordningens bestemmelser om kunders og leverandørers informasjonsplikt.

KREDITTILSYNET

Postadresse:
Postboks 100 Bryn
0611 OSLOBesøksadresse:
Østensjøveien 43
0667 OSLOTelefon: 22 93 98 00
Telefax: 22 63 02 26
Org.nr: 840747 972E-post: post@kredittilsynet.no
URL: www.kredittilsynet.no

Kredittilsynet vil imidlertid vise til at samme kapittel har bestemmelser om opplysningsplikt i lovens § 15.

Hvis det skal gis en ny lovhjemmel for å inkorporere forordningen, bør dette skje med en ny bestemmelse i finansavtaleloven. Det er som departementet fremholder, en saklig sammenheng mellom de forhold som reguleres i forordningen og forhold som allerede reguleres i finansavtaleloven.

Artikkel 7 i forordningen fastslår at overholdelse av forordningens bestemmelser skal sikres av effektive, rimelige og avskrekkende sanksjoner. Kredittilsynsloven, lov 7. desember 1956 nr 1, gir i § 4 første ledd nr.7 tilsynet hjemmel til å pålegge tilsynsobjektene å rette på forhold dersom en institusjons organer ikke har overholdt sine plikter gitt i lov eller i medhold av lov. Finansdepartementet kan fastsette en daglig løpende mulkt hvis tilsynets pålegg ikke blir etterkommet. Videre har samme lov i § 10 bestemmelser om at tillits- og tjenestemenn i institusjonene kan straffes med bøter og/eller fengsel i inntil ett år ved forsettlig eller uaktsom overtredelse av tilsynsloven eller pålegg gitt med hjemmel i loven. Kredittilsynet er enig med departementet i at tilsynslovens bestemmelser oppfyller forordningens krav til sanksjoner.

3. Forordningens anvendelse på norske kroner

Slik Kredittilsynet forstår forordningen er intensjonen med reguleringen at prisene på grensekryssende betalinger/transaksjoner skal ned. Bakgrunnen er store forskjeller i prisene på nasjonale og grensekryssende betalinger i de land som har euro som valuta. En har således sett bort fra eventuelle forskjeller i kostnadene ved de enkelte typer transaksjoner. Ved å regulere prisingen overfor kundene, vil aktørene innen betalingsformidlingen selv måtte finne frem til systemer og avtaler som gjør at kostnadene ved de grensekryssende transaksjonene tilnærmet kommer på samme nivå som de nasjonale transaksjonene. I denne sammenheng viser Kredittilsynet også til Finansministerens brev til Finansnærings Hovedorganisasjon og Sparebankforeningen i Norge 29. august 2003, hvor det vises til at de nordiske finansministrene anmoder bransjen om å arbeide for å senke transaksjonstiden innenfor Norden og om å arbeide for å få ned prisene på slike overføringer. FNH og Sparebankforeningen svarte ministeren i brev 30. september 2003. Foreningene viser bl.a. til at kostnadene faktisk er høyere ved slike transaksjoner og at grunnlaget for å oppnå reduserte priser derfor ligger i å redusere kostnadene, men dette krever en ny og mer effektiv infrastruktur og foreningene viser til at et slikt arbeid nå er initiert for eurobetalinger.

De to næringsorganisasjonene opplyser i sitt brev til Finansministeren at de grenseoverskridende overførsler til og fra Norge utgjør om lag 2 prosent av antallet innenlandske krediteringer. Selv om kostnaden ved de grenseoverskridende overføringene da er vesentlig høyere enn de innenlandske, vil effekten av en kryssubsidiering være svært begrenset selv om prisen på de to blir lik.

Et annet moment er hvor mange grenseoverskridende overføringer som skjer i norske kroner. Kredittilsynet vil anta at for hoveddelen av slike transaksjoner vil det skje en valutaveksling før overføringen gjennomføres. Forordningen krever at prisen på valutavekslingen opplyses til kunden, men denne prisen vil ikke være en del av prisen på overføringen og således ikke være regulert av forordningens krav om lik pris.

Videre fremholder departementet i sitt høringsnotat, at hvis norske kroner også skal være en del av reguleringen, så vil en ordfortolkning av forordningen kun tilsa at grensekryssende

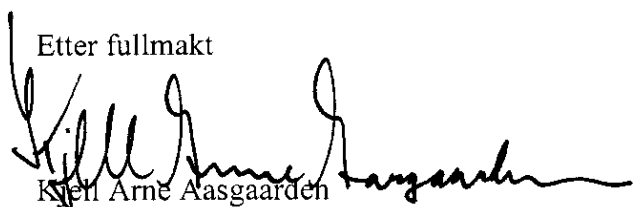
betaling i norske kroner ikke skal koste mer enn en innenlands overføring i euro. Departementet fremholder videre at en slik tokning synes noe upraktisk og påpeker at det sentrale poeng med valgmuligheten i forordningens artikkel 9 må være at forordningens bestemmelser om ikke-diskriminering mellom innenlandske og grensekryssende betalinger skal få tilsvarende anvendelse på norske kroner. Den relevante kostnadssammenligningen, sier departementet, må derfor skje mellom henholdsvis innenlandske og grensekryssende overføringer i norske kroner og mellom innenlandske og grensekryssende overføringer i euro.

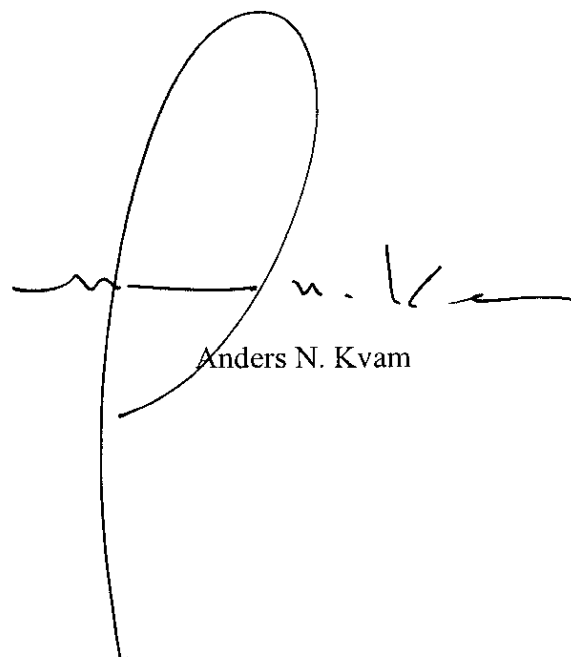
Hvis dette er den korrekte eller aksepterte forståelse av forordningen, antar Kredittilsynet at den vil ha svært liten betydning annet enn i de land som har euro som egen valuta. Denne forståelsen vil f.eks. for minibanktransaksjoner bety at prisen for å ta ut euro i et land som har euro som valuta skal koste det samme som å ta ut euro fra minibank i Norge. Kredittilsynet vil anta at hovedhensikten med valgmuligheten i artikkel 9 må være å regulere prisen uavhengig av nasjonal valuta, såfremt en har valgt å benytte valgmuligheten i forordningen og derved inkludert annen valuta enn euro i reguleringen. Artikkel 9 er ikke klar på dette punktet og departementet viser til at Sverige tolker bestemmelsen i samsvar med departementets løsning.

Med denne tolking av forordningen synes en inkludering av norske kroner i reguleringen i hovedsak å få virkning for overføringer fra andre EØS-land og til Norge. Videre vil en slik tolking tilsi at kunder alltid bør kreve overføring i sin lokale valuta og valutavekslingen gjennomføres hos mottaker. Dette er imidlertid ikke gjennomførbart for f.eks. minibankuttak i utlandet, der vil en normalt kun motta lokal valuta.

4. Opplysning om kostnadene ved bruk av sjekk

Forordningen artikkel 4 nr. 1 annet ledd gir anledning til å kreve at det gis opplysninger på selve sjekkheftet om kostnadene i forbindelse med grensekryssende sjekker. Da gebyr for grensekryssende sjekker ikke reguleres av forordningen artikkel 3, vil en slik opplysningsplikt bedre synliggjøre kostnadene ved grensekryssende sjekkbruk. Bruken av sjekker har gått sterkt ned i Norge og utgjør nå en svært liten del av transaksjonene. Det er heller ikke noe ønske fra myndighetene at bruken igjen skal øke, da sjekker er en lite kostnadseffektiv form for betaling. Det er imidlertid lite trolig at et krav om å opplyse om kostnadene vil øke sjekkb Bruken. Tatt i betraktning at bruken av sjekker til slike overføringer er svært liten, kan imidlertid tilsynet vanskelig se at det er behov for å fastsette et slikt krav om opplysningsplikt.

Etter fullmakt

Kjell Arne Aasgaard

Anders N. Kvam